

ОДГОВОР:

Законом о стечају (Сл. Гласник РС бр. 104/09,99-2011- др. закон, 71/2012- Ус, 83/2014 и 113/2017) уређују се услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима.

Према одредби чл. 155 ст. 1 Закона о стечају реорганизација се спроводи ако се тиме обезбеђује повољније намирање поверилаца у односу на банкротство. Одредбом чл. 156 наведеног прописа уређено је питање садржине плана и унапред припремљеног плана реорганизације, одредбом чл. 157 дефинисане су мере за реализацију плана.

Сагласно одредби чл. 159б истог прописа, током претходног поступка из чл. 159 ст. 1 овог закона стечајни судија може на захтев заинтересованог лица или по службеној дужности ангажовати овлашћена стручна лица у циљу утврђивања тачности података из унапред припремљеног плана реорганизације.

Према одредби чл. 165 ст. 3 Закона о стечају гласање се врши у оквиру класа поверилаца а потраживања поверилаца деле се најмање на класе по основу њихових различитих права и права приоритета према исплатним редовима. У ст. 6 наведеног члана предвиђено је да стечајни судија може наложити или одобрити формирање једне или више додатних класа у следећим случајевима: 1) ако су стварне и суштинске карактеристике потраживања такве да је оправдано формирање посебне класе и 2) ако су сва потраживања у оквиру предложене посебне класе у значајној мери слична, изузимајући класе формиране из административних разлога у складу са ставом б.овог члана. У одредби ст. 7 предвиђено је да лица повезана са стечајним дужником у смислу овог закона, осим лица које се у оквиру своје редовне делатности баве давањем кредита, чине посебну класу поверилаца и не гласају о плану реорганизације.

Сагласно одредби чл. 165а ст. 2 Закона о стечају план се сматра усвојеним у једној класи поверилаца ако су за план реорганизације гласали повериоци који имају обичну већину потраживања од укупних потраживања поверилаца у тој класи, а према одредби из ст. 4 сматра се усвојеним ако га на прописан начин прихвате све класе које гласају о плану и ако је у складу са одредбама овог закона.

1. не могу прихватити као основани наводи жалбе којим се указује да је план недозвољен зато што је код стечајног дужника већ раније потврђено усвајање плана реорганизације, те да је поднет од стране неовлашћеног лица.

Одредбом чл. 11 ст. 2 тач. 4) предвиђено је да стечајни разлог јесте и непоступање по усвојеном плану реорганизације и ако је план издејствован на преваран или незаконит начин. Са друге стране одредбом чл. 173 ст. 1 тач. 1 истог прописа одређено је да повериоци обухваћени усвојеним планом као и повериоци чија потраживања су настала пре усвајања плана а нису обухваћени планом, могу поднети предлог за покретање стечајног поступка и у случају да је план реорганизације издејствован на преваран или незаконит начин, а у ставу 5. да ако утврди постојање стечајног разлога из става 1. тач. 1) овог члана стечајни судија ће решењем о отварању стечајног поступка одредити да се стечајни поступак спроводи банкротством стечајног дужника.

Из цитираних одредби произилази да и након усвајања унапред припремљеног плана реорганизације, уколико постоји неки од стечајних разлога, па и разлог из чл. 11 ст. 2 тач. 4) Закона о стечају (непоступање по усвојеном плану реорганизације) стечајни дужник може иницирати покретање поступка стечаја у складу са унапред припремљеним планом реорганизације – новим планом којим би редефинисао већ редефинисане односе. То је изменама Закона о стечају из 2017. године, а по ком је и инициран овај поступак те се по њему и спроводи, изричито и предвиђено у чл. 167 ст. 5. Наиме, овом одредбом је превиђено да стечајни дужник је овлашћен да пре или

након истека рока за спровођење плана реорганизације поднесе предлог за покретање стечајног поступка у складу са унапред припремљеним планом реорганизације, под условима прописаним овим законом. Једино ситуација у којој је план издејствован на преваран или незаконит начин, а што мора бити утврђено у претходном стечајном поступку, искључује могућност усвајања плана реорганизације јер у том случају, сагласно чл. 173 ст. 5 Закона о стечају, поступак се има спровести банкротством. Другим речима, план није недозвољен а поднет је од стране стечајног дужника као овлашћеног предлагача.

2. Неоснован је жалбени навод жалиоца да стечајни судија није вршио процену вероватности оспорених потраживања за потребе гласања код чињенице да, према стању у списима, није било захтева за тим постављених од стране поверилаца оспорених потраживања.
3. Није основан навод жалбе повериоца који оспорава висину планом обухваћеног потраживања. Овај поверилац није у законом прописаном року поднео примедбу на план у делу који се односи на износ његовог потраживања при чему је тај износ у плану у складу са извештајем ревизора.
4. Неосновани су и жалбени наводи којима се Република Србија, позива на погрешну примену материјалног права односно на Закон о пореском поступку и пореској администрацији.

Наиме, одредбом чл. 20. ст. 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији предвиђено је да испуњење пореске обавезе у случају стечаја пореског обвезника уређено је законом којим се уређује стечај. Одредбом чл. 74а. Закона о пореском поступку и пореској администрацији предвиђено је да изузетно од чл. 73. ст. 4. овог Закона надлежни орган може, на захтев пореског обвезника за давање сагласности на предложени план реорганизације у смислу закона којим се уређује стечај, дати сагласност за одлагање плаћања дугованог пореза, чије је измиривање саставни део тог плана, у једнаким ратама до 60 месеци уз могућност коришћења одложеног плаћања за првих 12 месеци, а у ставу 2. да сагласност за одлагање плаћања дугованог пореза у складу са ставом 1. овог члана даје лице из чл. 73. ст. 3. овог Закона. Из наведених одредби пре свега одредбе чл. 20. ст. 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији произилази да иста упућује на примену Закона о стечају чије одредбе су *lex specialis* у односу на Закон о пореском поступку и пореској администрацији, па стога указивање и позивање на одредбе чл. 75. истог прописа и ограничење у погледу обрачуна камате не могу бити од утицаја на одлуку у овој правној ствари јер се управо ради о субјекту у поступку стечаја. Неосновано је позивање на одредбу чл. 74. а Закона о пореском поступку и пореској администрацији јер иста прописује само услове под којим се на захтев пореског обвезника може дати сагласност на предложени план реорганизације. У конкретном случају не ради се о чињеници да је предлагач плана тражио сагласност на план, нити је то учинио стечајни дужник, већ се ради о чињеници да тиме што је план усвојен у класи у коју је сврстано и потраживање жалиоца, он има специфично проширено дејство и на она лица која нису гласала или су гласала против. Следом наведеног произилази да су и ови жалбени наводи неосновани.

5. без утицаја су и жалбени наводи да у плану није регулисан начин измирења обавеза које настану од дана подношења плана реорганизације па до усвајања истог, као ни текућих обавеза које настану након правноснажности унапред припремљеног плана реорганизације. Питање намирења обавеза насталих од дана подношења плана па до одржавања рочишта регулисано је одредбом чл. 160 ст. 7 Закона о стечају па у случају да план не садржи другачије решење примениће се наведена одредба. Са друге стране текуће обавезе настале након правноснажности плана су

обавезе које и нису обухваћене планом, на њих се план свакао не односи па се по природи ствари измирују према условима посла из ког су проистекле.

6. Међутим, према стању у списима, а супротно образложењу првостепеног суда, план на одржаном рочишту није изгласан у класи III. На записнику са одржаног рочишта за гласање о плану констатовано је, између осталог, и да је пуномоћник предлагача предао гласачки листић за повериоца Л доо Београд који у овој класи учествује са 3,52%. Из садржине потписане изјаве овог повериоца, која је здружена списима, произилази да се ради о изјави датој у смислу одредбе чл.156 ст. 4 тач. 2 Закона о стечају (необавезујућа изјава) а не о гласачком листићу, будући да је у истој изричито наведено да она није замена за гласање нити се сматра гласачким листићем. Отуда како је констатовано да је план изгласан са 50,97% уз збрајање гласова који припадају том повериоцу за кога, у ствари, није постојао валидни гласачки листић, произилази да супротно наведеном закључку првостепеног суда план у тој класи није изгласан јер није било већине из чл. 165а ст. 2 Закона о стечају па се не може сматрати усвојеним уопште.

7. Надаље, према садржини предлога за покретање стечаја предлагач је предлог засновао на тврдњи да укупне обавезе на дан сачињавања плана износе 4.777.059.324,00 рсд које "неће моћи да изврши о доспелости" док је у самом плану под тач. Б3 наведено да постоји претећа неспособност плаћања. Према одредби чл. 11 ст. 4 Закона о стечају претећа неспособност плаћања постоји ако стечајни дужник учини вероватним да своје већ постојеће обавезе неће моћи да испуну по доспећу. Првостепени суд не цени нити образлаже постојање стечајног разлога на који се позвао предлагач наводећи само да укупне обавезе износе 4.777.059.324,00 рсд, без образложења о томе да ли је и на који начин стечајни дужник учинио вероватним да их неће моћи испунити по доспећу. Постојање стечајног разлога на који се позвао предлагач –стечајни дужник суд утврдити а у овом случају изостало је образложење суда о томе на који начин и из којих доказа је утврдио постојање претеће неспособности плаћања.

8. Надаље, предуслов за спровођење стечаја реорганизацијом јесте да се на тај начин обезбеђује повољније намирење поверилаца. У ситуацији када је више поверилаца поднело примедбу да се на начин предложен планом, а који се пре свега заснива на значајном отпису потраживања, не постиже повољније намирење поверилаца, првостепени суд је морао дати разлоге о томе односно разлоге о постојању предуслова из одредбе чл. 155 ст. 1 Закона о стечају што је такође изостало.

9. Првостепени суд се морао изјаснити о свим благовременим примедбама поднетим на план, па уколико су неке примедбе отклоњене подношењем измењеног плана у виду пречишћеног текста онда то и навести, а за све остале примедбе образложити зашто их, очигледно, сматра неоснованим. У том смислу када пречишћен текст плана није измењен у погледу садржине мера, пре свега мере отписа, првостепени суд се морао изјаснити о примедбама да се предложеним планом не постиже повољније намирење што је изостало.

10. Основано се указује и на то да класе нису правилно формиране. Суд је сматрао законитим формирање класе "излучних поверилаца" и то за њихова новчана потраживања. Према одредби чл. 50 ст. 1 и 2 Закона о стечају излучни поверилац је лице које на основу свог стварног или личног права има право да тражи да се одређена ствар издвоји из стечајни масе и није стечајни поверилац. Са друге стране сагласно чл. 48 ст. 1 Закона о стечају стечајни поверилац је лице које на дан покретања стечајног поступка има необезбеђено потраживање према стечајном дужнику. Отуда када лице које је и излучни поверилац има новчано необезбеђено потраживање према стечајном дужнику (на дан покретања стечаја) онда се у односу на то потраживање сматра стечајним повериоцем. У класе плана реорганизације се, према одредби чл. 165 ст. 3 Закона о стечају, *сврставају потраживања* поверилаца у зависности од постојања разлучних права или права приоритета потраживања према исплатним редовима. Потраживања истог повериоца могу бити сврстана у различите класе у зависности од њиховог квалитета. Класе се не формирају у односу на поједине повериоце па чињеница да лице које је и излучни поверилац има новчано потраживање ствара обавезу да се то његово потраживање разврста у смислу чл. 165 ст. 3 наведеног прописа у одговарајућу класу. Како је оно очигледно необезбеђено, то су повериоци који по основу уговора о лизингу имају и излучно право за своје новчано потраживање необезбеђени, па како се потраживања сврставају у одговарајуће класе то су и та морала бити сврстана у класу необезбеђених потраживања. Предње није учињено веће су та потраживања издвојена у посебну класу без разлога о законском основу за такво поступање.

11. Надаље у погледу примедбе повериоца ВВ Србија ад Нови Сад да је морао бити сврстан у посебну класу првостепени суд образлаже да овај поверилац има обезбеђење на имовини трећег лица те да није разлучни већ да његово потраживање у односу на стечајног дужника је стечајно потраживање. То је исправно закључио првостепени суд будући да су разлучни повериоци, сагласно чл. 49 ст. 1 и 2 Закона о стечају они повериоци који имају заложно право, законско право задржавања или право намирења на стварима и правима о којима се воде јавне књиге или регистри и имају право на првенствено намирење из средстава остварених продајом имовине, односно наплате потраживања на којој су стекли то право, а ако је износ њиховог потраживања већи од износа средстава остварених продајом имовине на којој су стекли разлучно право, право на намирење за разлику у висини тих износа остварују као стечајни повериоци. Дакле, разлучни су они повериоци који имају новчано потраживање према дужнику обезбеђено на имовини стечајног дужника. Међутим, овај поверилац није тврдио да треба да буде сврстан у класу разлучних већ да као поверилац који има обезбеђење на имовини трећег лица мора бити сврстан у посебну класу чије би формирање одобрио или наложио стечајни судија. О томе се првостепени суд не изјашњава и не образлаже зашто сматра да потраживање овог повериоца не испуњава услове из одредбе чл. 165 ст. 3 Закона о стечају за сврставање у посебну класу.

12. Тачност жалбених навода жалиоца РС а који се односи на висину планом обухваћених потраживања не може се испитати будући је у плану означен поверилац Пореска управа филијала ВВв са износом од 156.567.823,58 рсд, затим посебно Управа прихода ВВ и управе прихода

других општина, а у извештају ревизора износ потраживања "Пореске управе" износи 153.776.968,23 рсд док су посебно приказани износи потраживања појединих пореских управа при чему се стручно лице именовано за проверу тачности података у плану није изјаснило у погледу потраживања овог повериоца, па и након уложених примедби, нити се о истом изјаснио суд. Имајући у виду проценат са којим је план усвојен у класи необезбеђених потраживања то би, да оно заиста износи онолико колико се у жалби наводи, овај поверилац утицао на исход гласања. Следом реченог првостепени суд се морао изјаснити и у погледу примедби овог повериоца.

13. Сагласно одредби чл. 159б Закона о стечају током претходног поступка суд је ангажовао стручно лице у циљу утврђивања тачности података из унапред припремљеног плана реорганизације. Међутим, према стању у списима ово лице је доставило изјашњење у коме је навело да је проверило само тачност података који се односе на повериоце са преко 10% потраживања те да је за иста та лица извршена провера у АПР и да се не може закључити да су та лица повезана са стечајним дужником. Нејасно је зашто је суд, када је већ именовано стручно лице ради провере тачности података у плану, прихватио извештај којим је провера сведена на потраживања пар поверилаца, при чему су неки други повериоци поднели примедбу на околност висине свог потраживања. Осим тога повериоци су истицали примедбе у погледу повезаних лица (указујући на три), овлашћено стручно лице је у свом извештају навело да се према подацима из АПР не може закључити да два лица повезана са стечајним дужником, а овај извештај суд прихвата не појашњавајући да ли је оцена повезаности цењена и према моменту настанка потраживања која су сврстана у план, што је такође релевантно. Оцена повезаности лица цени се и према чињеницама у моменту настанка потраживања и у моменту гласања о плану.